



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N. K.**, narozen dne X,
státní příslušnost X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1770/D-PR-P13-2019 ze dne 18. 12. 2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) ve spoj. s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Dále určil Bulharskou republiku jako stát příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že jeho předání do Bulharska je nepřipustné, neboť Bulharsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení, které navíc trpí systémovými nedostatky, které činí vydání do Bulharska za účelem azylového řízení nepřipustným. Žalobce dále uvedl, že ačkoliv se situace v Bulharsku dynamicky vyvíjí a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky revidoval v dubnu 2014 své odmítavé stanovisko k vracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, stále existuje dostatek podkladů k závěrům, že vracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska je nepřipustné. Žalobce odkázal na zprávu organizace Country report Bulgaria z února 2018, která popisuje stav k 31. 12. 2017. Tento materiál dle žalobce vypovídá o systematických nedostacích bulharského azylového systému. Dle žalobce 1) transpozice pravidel zakotvených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32 ze dne 26. 6. 2013 nebyla provedena v souladu s principy a doporučeními sjednocující evropské úpravy. Jedná se např. o kratší lhůtu stanovenou pro možné pokračování v zastavených azylových řízeních v případě dublinských návratů, což není v souladu s evropským standardem. Navíc absentuje zákonné zabezpečení meritorního posouzení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu ve výjimečných případech, jakož i zaručení oprávněnosti pobytu takového žadatele na území Bulharska alespoň v průběhu prvotního posouzení této žádosti. Zásadním a trvalým nedostatkem bulharského azylového řízení je nezabezpečení potřebných tlumočnicků, což brání řádnému průběhu azylových řízení. Podobně je pak zcela nedostatečně zabezpečena právní pomoc v průběhu azylových řízení, ačkoliv existují pravidla pro poskytování bezplatné právní pomoci, v praxi se jí žadatelům o mezinárodní ochranu nedostává. 2) Zvláště závažná situace pak panuje v obecném přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu z X, mezi které se řadí i žalobce. 3) Žadatelé o mezinárodní ochranu již od 1. 2. 2015 kromě ubytování, stravy a základní lékařské péče nedisponují žádnou finanční podporou. Nedostatečné jsou dokonce dodávky vody a základní údržba sanitačního zařízení. Žadatelům jsou poskytována pouze dvě jídla denně a základní hygienické balíčky, zásadním problémem je tedy zaopatření základních léků či prostředků péče o děti. Dochází k soustavné diskriminaci především mladších X žadatelů, mezi něž patří rovněž žalobce, který sám uvedl, že byl obětí fyzických útoků ze strany bulharských bezpečnostních složek. 4) Nelze pochybovat o tom, že systém „podpory“ azylantů, který byl přijat v roce 2016, byl záměrně koncipován tak, aby ve skutečnosti žádnou podporu neposkytoval. Bulharské samosprávné celky totiž nemají vůli k jakékoliv snaze o usnadnění integrace žadatelů o mezinárodní ochranu, což vede k celkem pochopitelné ztrátě snahy žadatelů o dokončení azylové procedury. Na závěr žalobce konstatoval, že výše uvedené a všeobecně známé skutečnosti pravidelně tematizované příslušnými nevládními organizacemi včetně Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky vedou k závěru o tom, že v Bulharsku jsou dány natolik závažné systémové nedostatky v azylovém řízení, že předání žalobce do Bulharska je nepřipustné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek žalobce. Ve věci bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 18 nařízení č. 604/2013. Žalovaný dostatečně posoudil, zda v případě Bulharské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že nestačí pouze obecně odkázat, že v případě Bulharské republiky hrozí nedostatečné a nezákonné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, když žádné relevantní důkazy k tomuto tvrzení nedokládá a zprávy

z roku 2017 potažmo 2018 nejsou aktuální. K jednotlivým žalobcovým poukazům na nedostatek tlumočnicků žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, čj. 61 Az 1/2018 – 41 ze dne 21. 3. 2018, kde se soud zabýval stejnou věcí a kde rozhodl tak, že Bulharská republika je schopna v souladu s obecně uznávanými principy azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Co se týká X žadatelů o mezinárodní ochranu, k tomu žalovaný uvedl, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je vedeno zásadou individuálního posouzení případů žadatelů. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 324/2016-38 ze dne 15. 2. 2017, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě. Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. Dále žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 17/2018-28 ze dne 9. 5. 2018, v němž soud vyzdvihl zásadu vzájemné důvěry členských států v otázce průběhu azylových řízení. Jde-li o Bulharskou republiku, domněnka o dodržování základních lidských práv vyvrácena nebyla. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že Bulharská republika dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.

4. Žaloba není důvodná.
5. Z čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 plyne, že je třeba určit jiný členský stát příslušný k řízení o žádosti, pokud žadatele možné přemístit do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
6. V řízení nebylo sporné, že Bulharsko je státem, který je příslušný k posouzení žádosti žalobce. Sporné bylo pouze to, zda existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů.
7. Žalovaný vyšel při hodnocení situace v Bulharsku především z informací Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2019 (č. l. 42–50 správního spisu). Ty popisují bulharský azylový systém zejména z právního hlediska, tj. jak probíhá řízení, jaké jsou opravné prostředky, jaká je úroveň právní pomoci. K samotným azylovým střediskům a jejich úrovni lze z informace zjistit, že žadatelé mají nárok na stejné materiální podmínky – jídlo, ubytování, sociální podporu, zdravotní péči a psychologickou pomoc. Oproti předešlým rokům mělo dojít ke zlepšení podmínek, např. opravám nebo novém vybavení.
8. Takto obecné závěry lze akceptovat za situace, protože žalobce v průběhu řízení před žalovaným nic relevantního netvrdil a žalovaný tedy neměl důvod se s touto otázkou vypořádat, popřípadě doplnit zjištění skutkového stavu. Žalobce totiž při pohovoru dne 11. 12. 2019 žalobce uvedl, že z rodné země vycestoval kvůli rodinným problémům. V Bulharsku, kde požádal o mezinárodní ochranu, byl ve dvou typech uprchlických zařízení – uzavřeném a otevřeném táboře. Dle žalobce podmínky v táborech byly těžké, nebyly dostačující pro normální život, bylo to jen místo, kde mohl žít a spát (č. l. 37 správního spisu). Neuvedl žádné konkrétní výtky k vadám azylového řízení či vůči podmínkám v zařízeních, které by naznačovaly systémové nedostatky či riziko krutého, nelidského či ponižujícího zacházení.

9. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spisu. Správnost podkladů správního spisu či dokonce aktuální stav v Bulharsku by soud mohl hodnotit, pokud by byly uplatněny odpovídající žalobní body včetně důkazních návrhů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 2 Azs 304/2016-26 ze dne 30. 11. 2016, odst. 12, č. j. 10 Azs 12/2017-70 ze dne 4. 5. 2017, odst. 14–18, a tam citovanou judikaturu). Nepřesný je proto závěr, že povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti (tak rozsudek NSS č. j. 9 Azs 17/2018-28 ze dne 9. 5. 2018, odst. 7), protože takto soud postupuje, pouze pokud vady brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84 ze dne 8. 3. 2011, č. 2288/2011 Sb. NSS).
10. Žalobce tedy mohl své výtky vůči systémovým nedostatkům v Bulharsku uplatnit i v řízení o žalobě. Ty sice uplatnil, ovšem způsobem, který nemůže účinně zpochybnit závěry žalovaného. Žalobce neidentifikoval žádné vady řízení před žalovaným, a to ani vady při zjišťování situace v Bulharsku. Svou žalobu založil pouze na tvrzení, že situace v Bulharsku je jiná, než žalovaný zjistil (v obdobných souvislostech srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 60 Az 59/2019-59 ze dne 12. 11. 2019). Za tím účelem uvedl řadu informací z roku 2016 a 2017 nejasně identifikovaného zdroje („reportem“ organizace „Country report Bulgaria“ zřejmě míní tak pojmenovanou *zprávu* Bulharského helsinského výboru). Tím tedy zřejmě mínil učinit důkazní návrh ke zjištění skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, resp. ke zjištění aktuálního skutkového stavu. Pomine-li soud, že důkazní návrh by měl být řádně označen [§ 71 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), skutkový stav na konci roku 2019 a v první polovině roku 2020 nelze zjistit z informací o stavu v letech 2016 a 2017. Aktuální důkazní návrh žalobce neměl.
11. Žalobcem označené materiály tedy nevypovídají nic o aktuální situaci v Bulharsku, nejsou tudíž způsobilé vyvrátit správnost podkladů rozhodnutí žalovaného ani domněnku, že bulharské azylové řízení netrpí systémovými nedostatky a že podmínky přijetí žadatelů nejsou kruté, nelidské či ponižující.
12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Na náhradu nákladů řízení by měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
14. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka se skládá z jednoho úkonu právní služby po 3 100 Kč (doplnění žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a z režijního paušálu po 300 Kč, dohromady tedy 3 400 Kč zvýšených o 21 % DPH, které je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
15. Za účtování úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť je zásadně třeba, aby se po doručení usnesení o ustanovení zástupcem uskutečnila první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudky NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018, č. j. 8 Ads 271/2018-34 ze dne 25. 4. 2019 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019), ledaže je dán objektivní důvod, proč porada neproběhla (usnesení sp. zn. I. ÚS

1879/10 ze dne 1. 8. 2011). Poradu s klientem či důvody, proč porada neproběhla, ovšem advokát soudu nedoložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. dubna 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.